

karnego podlegających zasądzeniu od skazanego stosownie do przepisów Kodeksu postępowania karnego.

2. Jeżeli orzeczono karę grzywny, do kosztów postępowania karnego wlicza się także opłatę za zajęcie mienia dokonane w toku wykonywania postanowienia o zabezpieczeniu tej kary, a w razie niewykonania tego postanowienia — opłatę przewidzianą w § 4 ust. 1. Opłatę za zajęcie mienia ustala się niezależnie od trybu, w jakim nastąpiło wykonanie postanowienia o zabezpieczeniu, według taksy za czynności komorników, biorąc za podstawę sumę orzeczonej grzywny. Ponadto do kosztów postępowania karnego wlicza się opłatę za każde dochodzenie przeprowadzone okresowo.

§ 13. 1. W razie egzekucji roszczenia odszkodowawczego, na poczet którego dokonano uprzednio zabezpieczenia, pobrane od wierzyciela koszty wykonania postanowienia o zabezpieczeniu tego roszczenia ściąga się od dłużnika na rzecz wierzyciela łącznie z egzekwowanym roszczeniem odszkodowawczym.

2. W razie gdy pobrana od wierzyciela opłata za wykonanie postanowienia o zabezpieczeniu roszczenia odszkodowawczego jest niższa od opłaty za zajęcie mienia, należnej według zasad ogólnych, organ egzekucyjny prowadzący egzekucję zasądzoną roszczenia odszkodowawczego pobiera od dłużnika opłatę uzupełniającą w wysokości różnicy pomiędzy tymi opłatami.

§ 14. Przy egzekucji kary grzywny uprzednio zabezpieczonej przez zajęcie mienia organ egzekucyjny nie pobiera już opłaty za zajęcie dalszego mienia dokonane w toku egzekucji.

§ 15. 1. W sprawach nie unormowanych rozporządzeniem do kosztów postępowania zabezpieczającego kary majątkowe i roszczenia odszkodowawcze stosuje się zależnie od trybu, w jakim wykonuje się postanowienie:

- 1) przepisy dotyczące kosztów sądowych w sprawach cywilnych i w sprawie taksy za czynności komorników,
- 2) przepisy dotyczące kosztów postępowania egzekucyjnego w administracji oraz przepisy dotyczące wprowadzenia opłaty komorniczej.

2. Przepisy określone w ust. 1 pkt 2 stosuje się ponadto w sprawach nie unormowanych rozporządzeniem do kosztów wykonania kar konfiskaty mienia i przepadku rzeczy.

§ 16. W sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, a do tego dnia nie zakończonych, stosuje się przepisy tego rozporządzenia. Jednakże przepisów tych nie stosuje się do opłat za czynności egzekucyjne dokonane przed dniem wejścia w życie rozporządzenia.

§ 17. Traci moc rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości i Finansów z dnia 9 grudnia 1971 r. w sprawie kosztów wykonania postanowień o zabezpieczeniu kar majątkowych i roszczeń odszkodowawczych oraz kosztów wykonania kary konfiskaty mienia i przepadku rzeczy (Dz. U. Nr 37, poz. 342).

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1983 r.

Minister Sprawiedliwości: w z. T. Skóra
Minister Finansów: S. Nieckarz

244

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 14 września 1983 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 grudnia 1974 r. w sprawie ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy.

1. Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 kwietnia 1983 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 22, poz. 95) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 grudnia 1974 r. w sprawie ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 47, poz. 287, z 1975 r. Nr 33, poz. 179 i z 1983 r. Nr 22, poz. 95), z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów wydanych przed dniem ogłoszenia jednolitego tekstu i z zachowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, paragrafów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst nie obejmuje następujących przepisów:

- 1) § 29 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 grudnia 1974 r. w sprawie ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 47, poz. 287) w brzmieniu:

„§ 29. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.”,

- 2) § 14 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 października 1975 r. w sprawie podstawy wymiaru renty z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, świadczeń dla pracowników, którzy ulegli wypadkom w szczególnych okolicznościach, oraz świadczeń dla osób nie będących pracownikami (Dz. U. Nr 33, poz. 179) w brzmieniu:

„§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1976 r.”,

- 3) § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 kwietnia 1983 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 22, poz. 95) w brzmieniu:

„§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.”

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: S. Ciosek

Załącznik do obwieszczenia Ministra
Pracy, Płac i Spraw Socjalnych
z dnia 14 września 1983 r. (poz. 244)

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 5 grudnia 1974 r.

w sprawie ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy.

Na podstawie art. 231 pkt 1 i 3 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23 i z 1982 r. Nr 31, poz. 214) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

§ 1. Rozporządzenie określa zasady i tryb ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy, zwanych dalej „wypadkami”, oraz sposób prowadzenia dokumentacji i rejestracji wypadków.

§ 2. 1. Kierownik zakładu pracy jest obowiązany zapewnić pierwszą pomoc pracownikowi, który uległ wypadkowi, zabezpieczenie miejsca wypadku, zbadanie okoliczności i przyczyn wypadku oraz prawidłowe sporządzenie właściwej dokumentacji wypadku.

2. Każdy pracownik, który zauważył wypadek lub dowiedział się o nim, a w szczególności przełożony pracownika, który uległ wypadkowi, jest obowiązany natychmiast udzielić pomocy poszkodowanemu pracownikowi i zawiadomić o wypadku kierownika zakładu pracy.

§ 3. Pracownik, który uległ wypadkowi, jeżeli stan jego zdrowia na to pozwala, jest obowiązany zawiadomić niezwłocznie o wypadku swojego przełożonego. Jeżeli skutki wypadku ujawniły się w okresie późniejszym, pracownik jest obowiązany zawiadomić swojego przełożonego niezwłocznie po ich ujawnieniu.

§ 4. 1. Miejsce wypadku należy zabezpieczyć do czasu ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku. W szczególności nie należy dopuszczać do miejsca wypadku osób niepowołanych, uruchamiać bez koniecznej potrzeby maszyn i urządzeń, które w związku z wypadkiem zostały wstrzymane, dokonywać zmiany ich położenia, jak również zmiany położenia innych przedmiotów, które spowodowały wypadek lub pozwalają odtworzyć jego okoliczności.

2. Zezwolenie na uruchomienie maszyn i urządzeń lub dokonanie innych zmian w miejscu wypadku wydaje

kierownik zakładu pracy w uzgodnieniu ze społecznym inspektorem pracy, po sporządzeniu — jeżeli zachodzi potrzeba — szkicu lub fotografii miejsca wypadku.

3. Jeżeli organ prowadzący śledztwo lub dochodzenie albo inny właściwy organ zarządził zabezpieczenie miejsca wypadku, wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 2, wymaga uzgodnienia z tym organem.

4. Dokonywanie zmian w miejscu wypadku bez uzyskania zezwolenia, o którym mowa w ust. 2 i 3, jest dopuszczalne, jeżeli zachodzi konieczność ratowania osób i mienia lub zapobieżenia gromadzącemu niebezpieczeństwu.

Rozdział 2

Ustalanie okoliczności i przyczyn wypadku.

§ 5. 1. Okoliczności i przyczyny wypadków śmiertelnych lub powodujących ciężkie uszkodzenie ciała oraz wypadków zbiorowych bada zespół, w którego skład wchodzi: kierownik zakładu pracy jako przewodniczący oraz zakładowy społeczny inspektor pracy lub przedstawiciel zakładowej organizacji związkowej i pracownik służby bezpieczeństwa i higieny pracy.

2. Okoliczności i przyczyny wypadków innych niż określone w ust. 1 ustala zespół, w którego skład wchodzi: kierownik wydziału (komórki równorzędnej) jako przewodniczący oraz zakładowy, oddziałowy (wydziałowy), grupowy społeczny inspektor pracy lub przedstawiciel zakładowej organizacji związkowej i pracownik służby bezpieczeństwa i higieny pracy.

3. Za wypadek zbiorowy uważa się wypadek, któremu w wyniku tego samego zdarzenia uległy co najmniej dwie osoby.

§ 6. Jeżeli wypadkowi uległ kierownik zakładu pracy, okoliczności i przyczyny tego wypadku ustala zespół wyznaczony przez jednostkę nadrzędną.

§ 7. W uzasadnionych przypadkach, w szczególności gdy zachodzi wątpliwość co do bezstronności kierownika

wydziału (komórki równorzędnej) przy badaniu wypadku, przewodniczącym zespołu, o którym mowa w § 5 ust. 2, może być kierownik zakładu pracy lub osoba wyznaczona przez niego w porozumieniu z zakładową organizacją związkową.

§ 8. 1. Niezwłocznie po otrzymaniu wiadomości o wypadku zespół jest obowiązany przystąpić do ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku, a w szczególności.

- 1) przesłuchać poszkodowanego, jeżeli stan jego zdrowia na to pozwala,
- 2) dokonać oględzin miejsca wypadku, stanu technicznego maszyn i urządzeń oraz zbadać warunki wykonywania pracy oraz inne okoliczności, które mogły mieć wpływ na powstanie wypadku,
- 3) przesłuchać świadków,
- 4) zasięgnąć opinii lekarza i innych specjalistów.

2. Zespół jest obowiązany wykorzystać materiały zebrane przez organy prowadzące śledztwo lub dochodzenie, jeżeli materiały te zostaną mu udostępnione.

§ 9. 1. Ustalenie okoliczności i przyczyn wypadku, któremu uległ pracownik na terenie innego zakładu, przeprowadza macierzysty zakład pracy z udziałem przedstawiciela zakładu, na którego terenie miał miejsce wypadek.

2. Zakład pracy, na którego terenie miał miejsce wypadek, jest obowiązany:

- 1) zorganizować niezwłocznie pomoc i ratunek dla osób, które uległy wypadkowi lub którym zagraża niebezpieczeństwo,
- 2) niezwłocznie zawiadomić o wypadku macierzysty zakład pracy pracownika,
- 3) zabezpieczyć miejsce wypadku w sposób określony w § 4.

3. Na wniosek macierzystego zakładu pracy pracownika zakład pracy, na którego terenie zdarzył się wypadek, jest obowiązany do ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku na zasadach określonych w § 5, 6 i 8 i do przekazania całej dokumentacji macierzystemu zakładowi pracy.

§ 10. Jednostka nadrzędna nad zakładem pracy może zażądać, aby ustalenie okoliczności i przyczyn wypadku nastąpiło w obecności jej przedstawiciela. Uprawnienie to przysługuje odpowiednio inspektorowi pracy.

§ 11. 1. Po ustaleniu okoliczności i przyczyn wypadku zespół sporządza — nie później niż w ciągu 10 dni od uzyskania zawiadomienia o wypadku — protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy, zwany dalej „protokołem powypadkowym”.

2. Stwierdzenie w protokole, że wypadek nie jest wypadkiem przy pracy albo że zachodzą okoliczności, które mogą mieć wpływ na prawa pracownika do świadczeń przysługujących z tytułu wypadku przy pracy, wymaga szczegółowego uzasadnienia i wskazania odpowiednich dowodów stanowiących podstawę takich stwierdzeń.

3. Treść protokołu ustala się większością głosów członków zespołu, z tym że członek zespołu ma prawo zgłoszenia do protokołu zdania odrębnego, które powinien uzasadnić.

4. Zespół jest obowiązany zapoznać poszkodowanego pracownika z treścią protokołu.

5. Poszkodowany pracownik ma prawo zgłoszenia uwag i zastrzeżeń do ustaleń zawartych w protokole, o czym zespół jest obowiązany pouczyć pracownika.

§ 12. 1. Protokół powypadkowy powinien zawierać:

- 1) imię i nazwisko oraz stanowisko osoby sporządzającej protokół,
- 2) imię i nazwisko osoby zgłaszającej wypadek oraz datę zgłoszenia,
- 3) dokładne dane osobowe pracownika, który uległ wypadkowi,
- 4) rodzaj wypadku,
- 5) dokładny opis okoliczności i przebiegu wypadku,
- 6) ustalenie przyczyn wypadku,
- 7) stwierdzenie, czy wypadek jest wypadkiem przy pracy,
- 8) stwierdzenie, czy zachodzą okoliczności mogące mieć wpływ na ograniczenie prawa pracownika do świadczeń przysługujących z tytułu wypadku przy pracy,
- 9) wskazanie przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, których nieprzestrzeganie zostało stwierdzone w związku z wypadkiem,
- 10) podpisy osób uczestniczących w ustalaniu okoliczności i przyczyn wypadku i sporządzających protokół,
- 11) datę sporządzenia protokołu,
- 12) podpis osoby zatwierdzającej protokół i
- 13) pouczenie o sposobie i trybie odwoływania się od ustaleń zawartych w protokole.

2. Do protokołu powypadkowego dołącza się protokoły przesłuchania świadków, pisemne opinie lekarza, biegłych i specjalistów, szkic lub fotografię miejsca wypadku, a także zdanie odrębne zgłoszone przez członka zespołu oraz zastrzeżenia, o których mowa w § 11 ust. 5, jeżeli zostały zgłoszone przez pracownika.

§ 13. 1. Protokół powypadkowy zatwierdza kierownik zakładu pracy.

2. Protokół powypadkowy sporządzony przez zespół, któremu przewodniczył kierownik zakładu pracy, nie podlega zatwierdzeniu.

3. Decyzja w sprawie zatwierdzenia protokołu powypadkowego powinna być podjęta niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 3 dni od dnia sporządzenia protokołu.

4. Jeżeli:

- 1) zostały zgłoszone zastrzeżenia do treści protokołu powypadkowego przez poszkodowanego pracownika lub instancję związku zawodowego,
- 2) protokół powypadkowy nie odpowiada warunkom określonym w § 11 ust. 1—5 lub zawiera stwierdzenia nieprawidłowe,

kierownik zakładu pracy może zwrócić nie zatwierdzony protokół powypadkowy w celu wyjaśnienia i uzupełnienia go przez zespół, który badał wypadek, lub w porozumieniu z zakładową organizacją związkową powołuje w tym celu trzyosobowy zespół w innym składzie.

5. Czynności określone w ust. 4 powinny być zakończone w ciągu 5 dni.

6. Nie zatwierdzony protokół powypadkowy należy dołączyć do nowego protokołu powypadkowego.

§ 14. 1. Protokół powypadkowy zakład pracy niezwłocznie doręcza poszkodowanemu pracownikowi, pouczając go o sposobie i trybie odwołania. Protokół powypadkowy należy doręczyć również właściwemu inspektorowi pracy, a także zakładowej organizacji związkowej, jeżeli tego zażąda.

2. Protokół powypadkowy z wypadków śmiertelnych i zbiorowych należy przesłać w ciągu 7 dni do jednostki nadrzędnej nad zakładem pracy; jednostka nadrzędna może zażądać nadsyłania protokołów również z innych rodzajów wypadków przy pracy.

3. Pracownik, który uległ wypadkowi, ma prawo wglądu do całości akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów.

4. Kierownik zakładu pracy jest obowiązany wyłączyć z akt sprawy materiały stanowiące tajemnicę państwową.

5. Protokół powypadkowy wraz z załącznikami przechowuje się w aktach zakładu pracy przez 10 lat.

§ 15. Opierając się na dokonanych ustaleniach okoliczności i przyczyn wypadku kierownik wydziału (komórki równorzędnej), a w razie wypadków, o których mowa w § 5 ust. 1, kierownik zakładu pracy jest obowiązany:

- 1) zarządzić zastosowanie właściwych środków profilaktycznych oraz środków mających na celu poprawę warunków bezpieczeństwa i higieny pracy oraz określić osoby odpowiedzialne za wykonanie poleceń wydanych w związku z wypadkiem,
- 2) omówić okoliczności i przyczyny wypadku z kierownikami, mistrzami i pracownikami zainteresowanych komórek organizacyjnych zakładu pracy.

§ 16. 1. Jeżeli pracownik ma w tym interes prawny, aby ustalenia protokołu powypadkowego zostały zmienione, a w szczególności z tego powodu, że w protokole tym według oceny pracownika bezpodstawnie stwierdzono, iż:

- 1) nie uległ on wypadkowi,
- 2) wypadek nie został uznany za wypadek przy pracy lub że
- 3) przyczyną wypadku były okoliczności mogące pozabawić go prawa do świadczeń z tytułu wypadku przy pracy.

może wystąpić do właściwej komisji rozjemczej z wnioskiem o rozpatrzenie sprawy.

2. Z wnioskiem o rozpatrzenie sprawy przez komisję rozjemczą pracownik może wystąpić także wówczas, gdy zakład pracy mimo zgłoszenia żądania nie sporządził protokołu powypadkowego w terminie określonym w § 11 ust. 1.

3. Jeżeli stan zdrowia pracownika lub inne okoliczności nie stoją temu na przeszkodzie, wniosek, o którym mowa w ust. 1 i 2, powinien być zgłoszony w terminie 14 dni od dnia otrzymania protokołu powypadkowego lub upływu terminu wymienionego w § 11 ust. 1.

4. Po sporządzeniu protokołu powypadkowego może być wszczęte ponowne postępowanie dotyczące ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku, jeżeli Zakład Ubezpieczeń Społecznych zawiadomi kierownika zakładu pracy, że według jego oceny ustalenia tego protokołu są oczywiście bezpodstawne.

5. Zawiadomienie o bezpodstawności ustaleń protokołu powypadkowego może nastąpić nie później niż przed wydaniem przez komisję lekarską do spraw inwalidztwa i zatrudnienia orzeczenia w sprawie uszczerbku na zdrowiu lub inwalidztwa, jego związku z wypadkiem lub związku śmierci z wypadkiem.

6. Wszczęcie ponownego postępowania następuje w ciągu 3 dni od dnia nadejścia zawiadomienia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

7. Przy ponownym ustaleniu okoliczności i przyczyn wypadku stosuje się odpowiednio zasady i terminy przewidziane rozporządzeniem.

8. Przepisów ust. 4—7 nie stosuje się, jeżeli okoliczności i przyczyny wypadku zostały ustalone przez komisję rozjemczą albo przez sąd pracy i ubezpieczeń społecznych albo jeżeli ustalenia te są przedmiotem postępowania przed tymi organami.

9. Jeżeli protokół powypadkowy dotyczący wypadków, o których mowa w § 5 ust. 1, zawiera ustalenia naruszające uprawnienia pracownika albo nieprawidłowe wnioski profilaktyczne, jednostka nadrzędna nad zakładem pracy może zwrócić się do kierownika zakładu o ponowne ustalenie okoliczności i przyczyn wypadku. Wniosek jednostki nadrzędnej wymaga uzasadnienia. Wniosek ten jednostka nadrzędna przekazuje do władzy okręgowego inspektora pracy.

Rozdział 3

Ustalanie okoliczności i przyczyn wypadków w nie uspołecznionych zakładach pracy.

§ 17. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio w nie uspołecznionych zakładach pracy oraz w stosunku do osób fizycznych zatrudniających pracowników, z uwzględnieniem przepisów niniejszego rozdziału.

2. Ilekroć w rozporządzeniu mówi się o kierowniku zakładu pracy bądź o przełożonym pracownika, należy przez to rozumieć właściciela lub inną osobę prowadzącą nie uspołeczniony zakład pracy.

§ 18. 1. Kierownik nie uspołecznionego zakładu pracy jest obowiązany o każdym wypadku, któremu uległ pracownik, zawiadomić odpowiednio izbę rzemieślniczą lub wojewódzkie zrzeszenie prywatnego handlu i usług, zwane dalej „organizacjami samorządowymi”, oraz właściwy związek zawodowy. O wypadkach wymienionych w § 5 ust. 1 należy również zawiadomić Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

2. Okoliczności i przyczyny wypadków wymienionych w § 5 ust. 1 ustala zespół złożony z pracowników komórek bezpieczeństwa i higieny pracy właściwej organizacji samorządowej, przedstawiciela właściwego zwią-

ku zawodowego i kierownika nie uspołecznionego zakładu pracy. W czynnościach zespołu może uczestniczyć przedstawiciel Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Inspektor pracy może zająć, aby ustalenie okoliczności i przyczyn wymienionych wypadków nastąpiło w jego obecności.

3. Okoliczności i przyczyny wypadków nie wymienionych w § 5 ust. 1 ustala kierownik nie uspołecznionego zakładu pracy, z tym że jednostki wymienione w ust. 1 mogą uczestniczyć w tym postępowaniu.

§ 19. 1. Protokół powypadkowy zatwierdza prezes organizacji samorządowej.

2. Zespół, o którym mowa w § 13 ust. 1 powołuje prezes organizacji samorządowej.

3. Po sporządzeniu protokołu powypadkowego może być wszczęte ponowne postępowanie dotyczące ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku, jeżeli Zakład Ubezpieczeń Społecznych zawiadomi prezesa właściwej organizacji samorządowej, że według jego oceny ustalenia tego protokołu są oczywiście bezpodstawne.

4. Przepisy § 16 ust. 5—8 stosuje się odpowiednio.

§ 20. 1. Kierownik nie uspołecznionego zakładu pracy jest obowiązany przekazać protokół powypadkowy właściwej organizacji samorządowej oraz właściwemu związkowi zawodowemu.

2. Protokół powypadkowy z wypadków, o których mowa w § 5 ust. 1, powinien być przekazany niezwłocznie do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

3. Organizacje samorządowe są obowiązane prowadzić rejestr wypadków przy pracy, jakie zdarzyły się w zrzeszonych w nich zakładach pracy, oraz wypadków jakim uległy, przy prowadzeniu działalności zarobkowej na własny rachunek, osoby prowadzące tę działalność i osoby z nimi współpracujące — podlegające ubezpieczeniu społecznemu na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników i niektórych innych osób prowadzących działalność zarobkową na własny rachunek oraz ich rodzin.

Rozdział 4

Rejestracja wypadków i przepisy końcowe.

§ 21. 1. Zakład pracy jest obowiązany prowadzić rejestr wypadków przy pracy. Rejestr ten powinien zawierać imię i nazwisko pracownika, który uległ wypadkowi przy pracy, datę wypadku, skutki wypadku, datę sporządzenia protokołu powypadkowego i inne okoliczności wypadku, których zamieszczenie w rejestrze jest celowe.

2. Rejestr wypadków przy pracy powinien być prowadzony na podstawie wszystkich protokołów powypadkowych.

§ 22. 1. W razie wypadku przy pracy zakład pracy jest obowiązany sporządzić na podstawie protokołu powypadkowego statystyczną kartę wypadku przy pracy.

Prezes Głównego Urzędu Statystycznego w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustali wzór statystycznej karty wypadku przy pracy i sposób prowadzenia sprawozdawczości statystycznej z wypadków przy pracy.

§ 23. 1. Do ustalania okoliczności i przyczyn wypadków, które mają charakter wyjątkowy, lub jeżeli zachodzi potrzeba wyjaśnienia skomplikowanych problemów technicznych i technologicznych, jednostka nadrzędna nad zakładem pracy może w porozumieniu z właściwymi statutowo organami związków zawodowych powołać zespół specjalistów.

2. W skład zespołu specjalistów wchodzi przedstawiciele jednostki nadrzędnej oraz właściwego związku zawodowego. Zespołowi przewodniczy członek zespołu wyznaczony przez kierownika jednostki nadrzędnej.

3. Przy ustalaniu okoliczności i przyczyn wypadków przez zespół specjalistów stosuje się odpowiednio przepisy § 5—13.

4. Zespół, o którym mowa w ust. 1, może być również powoływany wyłącznie do opracowania zaleceń powypadkowych dla prowadzenia przez zakłady pracy prawidłowej działalności profilaktycznej.

§ 24. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz w porozumieniu z właściwymi statutowo organami związków zawodowych może dostosować przepisy rozporządzenia do specyficznych form organizacji jednostek (zakładów, instytucji) wojskowych.

§ 25. Koszty związane z ustaleniem okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy pokrywa zakład pracy.

§ 26. 1. Ilekroć w rozporządzeniu mówi się o pracowniku, należy w razie wypadku śmiertelnego rozumieć przez to także uprawnionego do świadczeń przysługujących w związku z wypadkiem członka rodziny pracownika.

2. Przez jednostkę nadrzędną, o której mowa w rozporządzeniu, rozumie się w odniesieniu do przedsiębiorstw państwowych organ założycielski przedsiębiorstwa państwowego, a w odniesieniu do spółdzielni — związek spółdzielczy.

§ 27. Zasady ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy określone niniejszym rozporządzeniem nie naruszają zasad dokonywania tego rodzaju ustaleń określonych w przepisach prawa górniczego, jak również zasad ustalania okoliczności i przyczyn wypadków w lotnictwie, na morzu i w komunikacji lądowej.

§ 28. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 1968 r. w sprawie zasad i trybu ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy oraz trybu postępowania odwoławczego w tych sprawach (Dz. U. Nr 22, poz. 143),
- 2) rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 listopada 1966 r. w sprawie zasad i trybu badania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy oraz rodzaju i sposobu sporządzania oraz prowadzenia dokumentacji związanej z tymi wypadkami (Dz. U. Nr 46, poz. 281).

DO P. T. ABONENIOW

Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów prosi P. T. Abonentów o dokonywanie wpłat prenumeraty Dziennika Ustaw i Monitora Polskiego na rok 1984 do dnia 31 października 1983 r na konto nr 1049-3157-222 (bez klasyfikacji budżetowej) w Narodowym Banku Polskim, Oddział IV Miejski Warszawa.

Abonenci proszeni są o czytelne podanie na dowodzie wpłaty imienia i nazwiska lub nazwy zamawiającego, dokładnego adresu, pod którym ma być dokonywana wysyłka zamówionych wydawnictw, oraz nazwy wydawnictwa, liczby egzemplarzy i okresu prenumeraty.

Otrzymana wpłata będzie traktowana jako zamówienie.

Ministerstwa, urzędy centralne i urzędy wojewódzkie proszone są o przesłanie rozdzielników na prenumeratę wydawnictw na rok 1984 — obejmujących zarówno potrzeby własne jak i podległych jednostek budżetowych — pod adresem Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa). Rozliczenie nastąpi po wystawieniu rachunku.

Prenumeraty załącznika do Dziennika Ustaw, w którym publikowane są obszerniejsze akty prawne z zakresu stosunków międzynarodowych, powinny dokonywać jednostki, którym jest on niezbędny do pracy.

Oplata prenumeraty i egzemplarza wynosi:

	Dziennika Ustaw	załącznik do Dziennika Ustaw	Monitor Polski
rocznie	zł 1.600.—	zł 300.—	zł 800.—
półrocznie	zł 1.000.—		zł 500.—

Uwaga:

Zgłoszeń na prenumeratę innych wydawnictw urzędowych poza Dziennikiem Ustaw, załącznikiem do Dziennika Ustaw i Monitorem Polskim Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów nie przyjmuje.

Sposób dokonywania prenumeraty innych wydawnictw urzędowych wskazują informacje zamieszczone w tych wydawnictwach.

Administracja Wydawnictw
Urzędu Rady Ministrów

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów zgłaszać należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa, skrytka pocztowa 81) po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Redakcja Urząd Rady Ministrów. — Biuro Prawne. Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa (skrytka pocztowa 81), tel. 28-90-01 w. 608 i 42-14-78.

Flotczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.

Zam. 0956-1300-83.

Cena 16,00 zł